

Второ действие
Първа картина

Венера. Стена пред градината на Капуцери.
Влиза Ромео.

Ромео, —

Къде натам, щом тук ми е сърцето?
Земля, върни се пак към своя център! —

/Прехвърля стената и скача отвъд.
Влизат Бенволио и Меркуцио./

Меркуцио. —

Не е той глупав, вече е в лешото.

Бенволио. —

Отпука той в градината прескочил.
Повикай го, приятелю Меркуцио.

Меркуцио. —

Къма се, че ще го повикам. — Туй,
любовнико! сестинико! — уда страст!
Като въздишка се яви, Ромео!
Как ми изхои стих — и туй ми стига!
Изхипай «ад»; рилувай «ох» с «любов»,
продунай на Венера блага дума
или сина и крисомед едосай,
Амур — той крак кофетуд олучи
и го залови в бедното момиче. —
Горкият, мъртъв е — и вече трайва
със закликание да го повикам.
Закликам те в искрящите очи
на Розалина, в пурпурните устни,
в лешото, в тоя крак изащен, в тия
бебра и трепетни, и стройни — в тях,
в съседните им гледи те закликам —
пред нас сега яви се ти, Ромео!